

הכל ומחלק את הקרבנות למחנותיו. מהם מחלק לכלבים, אותם קרבנות פסולים, שנותן אותם לסמאל הכלב ולמחנותיו, ולכן היתה יורדת דמות כלב. ומהם לשדים, שיש בהם פכהמות, ומהם כמלאכי השרת, ומהם כבני אדם. לאותם שמעשיהם כשדים, מחלק קרבנותיהם לשדים.

ארה שמעשיהם כמלאכים, מחלק את קרבנותיהם למלאכים. זהו שכתוב, (במדבר כח) את קרבני לחמי לאשי. שאותם קרבנותיהם לא תלויים בכהמות. שקרבנות של בהמות הם של עמי הארץ. אותם קרבנות (של מלאכים) של בני אדם - תפלות ומעשים טובים. הקרבנות של תלמידי חכמים, בעלי מדות, אלה בעלי סודות תורה והסתרים הגנוזים שבהם, הקדוש ברוך הוא יורד בעצמו לקבל את קרבנותיהם, שהיא תורת ה' תמימה, שכינה קדושה, מעשר מדות.

ותלמידי רבותינו, אותם הדברים שלהם כמו אכילת שירי מנחות, ויש אחרים שמתגברים עליהם, שתורתם פאכילת מנחות עצמן, ולא שירי מנחות. ויש אחרים שתורתם אכילת קדשים, מאכלים מפמה מינים למלך. ואת כל המנחות של מאכלים של קרבנות צוה הקדוש ברוך הוא להקריב לו פלם בביתו, שהיא השכינה. וזוהי המצוה להקריב קרבנות בבית הבחירה, לקיים (ירמיה ט) כי אם בזאת יתהלל המתהלל וגו'.

רמך שעבדיו ושירי ושלטי מלכותו שולחים לו פמה דורונות. אמר: מי שרוצה לשלח לי דורון, לא ישלח, רק בידי הגבירה, לקיים בה (תהלים ap) ומלכותו בכל משלה. ומשום זה נקראת השכינה קרבן לה', עלה לה', אשם לה', ואפלו קרבן נדות ויולדות ומצרעים וזבים וזבות, כלא צריך להקריב לה' ושכינתו, ואחר

לכלבים, אינון קרבניו פסולין, דהיב להון לסמאל כלב, ולמשריתיה. ובגין דא הוה נחית דיוקנא דכלבא. ומנהון לשדים, דאית בהון כבעירן, ומנהון כמלאכי השרת, ומנהון כבני נשא. לאינון דעובדהון כשדים, פליג קרבנהון לשדים.

אלין דעובדיהון כמלאכין, פליג קרבניו דלהון למלאכים, הדא הוא דכתיב, (במדבר כח) את קרבני לחמי לאשי. דאינון קרבניו דלהון, לאו תלין כבעירן. דקרבניו דבעירן, אינון דעמי הארץ. אינון קרבניו (דמלאכין) דבני נשא, צלותין ועובדין טבין. קרבניו דתלמידי חכמים, מארי מדות, אליו מארי רזי דאורייתא, וסתרין גניזין דבהון, קדשא בריך הוא נחית הוא בגרמיה, לקבלא קרבניו דלהון, דאיהי תורת ה' תמימה, שכינתא קדישא, מי' מדות.

ותלמידי דרבנן, אינון מלין דלהון פאכילת שירי מנחות, ואית אתרנין דמתגברין עליהו, דאורייתא דלהון פאכילת מנחות עצמן, ולא שירי מנחות. ואית אתרנין דאורייתא דלהון אכילת קדשים, מאכלים מפמה מינין למלאכא. וכל מנחות דמאכלין דקרבניו, מני קדשא בריך הוא לקרבא ליה פלהו בביתא דליה, דאיהי שכינתא. והאי איהו פקודא לקרבא קרבנות בבית הבחירה, לקיים (ירמיה ט) כי אם בזאת יתהלל המתהלל וגו'.

למלאכא דהוו עבדיו ואפרסוי ושולטני מלכותא שלחי ליה פמה דורוני, אמר, מאן דבעי למשלח לי דורונא, לא ישלח אלא בידא דמטרוניתא, לקיים בה (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה. ובגין דא אתקריאת שכינתא קרבן לה', עולה לה', אשם לה', ואפילו קרבן נדות ויולדות ומצרעים וזבים וזבות, כלא צריך לקרבא

מלכותו שולחים לו פמה דורונות. אמר: מי שרוצה לשלח לי דורון, לא ישלח, רק בידי הגבירה, לקיים בה (תהלים ap) ומלכותו בכל משלה. ומשום זה נקראת השכינה קרבן לה', עלה לה', אשם לה', ואפלו קרבן נדות ויולדות ומצרעים וזבים וזבות, הכל צריך להקריב לה' ושכינתו, ואחר